

Arrest

nr. 241 912 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Tadzjiek te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de wijk Qalay Wazir van de stad Puli Alam in de provincie Logar. Op een dag, toen u naar school ging, zag u dat er op straat dichtbij uw huis een mijn lag. U verwittigde een man aan een overheidscheckpoint in de buurt en zette uw weg verder naar school. Toen u terugkwam zei uw moeder dat er een mijn was opgegraven en een talib gearresteerd. Ze zei dat u binnen moest blijven. Diezelfde avond kwamen gewapende talibs naar uw huis. Ze klopten op de deur en vroegen naar u. Uw moeder deed de deur niet open en zei dat u noch andere mannen in het huis waren op dat moment, waarna de taliban weggingen. De volgende ochtend kwam uw oom u ophalen met de auto om u naar zijn huis te brengen. U verstopte zich tijdens de rit in de koffer. Een week later verliet u Afghanistan.

Midden 2015 vertrok u uit Afghanistan en eind 2015 kwam u in Duitsland aan, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U vertelde er een frauduleus relaas van een familievete. Uw verzoek werd door de Duitse asielinstanties geweigerd. In december 2018 kwam u aan in België, waar u op 14 december 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen over uw problemen met de taliban zijn dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u een volkomen ander asielaanvraag op gaf aan de Duitse asielautoriteiten. Daar haalde u een familievete aan. Echter, dit was niet echt gebeurd (CGVS, p. 4). U zou een vals relaas hebben opgegeven omdat u jong was en een smokkelaar u had gezegd dat de Duitse autoriteiten de waargebeurde feiten niet zouden geloven omdat u geen bewijs kon neerleggen (CGVS, p. 4). U heeft naast deze frauduleuze asielmotieven niets over uw huidige motieven vermeld (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u deze feiten niet vermeld heeft in Duitsland, zegt u dat dit fout was van u maar geeft u geen bijkomende informatie (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom een relaas over een familievete beter zou zijn dan uw waargebeurde problemen met de taliban, zegt u dat die smokkelaar had gezegd dat ze bewijzen zouden vragen van uw problemen met de taliban maar dit niet zouden doen in het geval van een familievete (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom dat valse relaas dan geen bewijzen nodig had, geeft u geen verklaring maar herhaalt u het relaas dat u in Duitsland heeft verteld en de bewering van de smokkelaar dat u daar geen bewijzen voor nodig had (CGVS, p. 8). Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de taliban kan verwacht worden dat u deze ook zou hebben meegedeeld in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Uw verklaringen over de reden waarom u dit niet zou hebben gedaan houden maar weinig geen steek.

Daarnaast verklaart u dat u uw ontdekking van deze mijn vertelde aan iemand van de autoriteiten aan een checkpoint in de buurt (CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat u hierbij verklaart niet te weten of deze persoon iemand van het leger of van de politie was (CGVS, p. 14). Later zegt u dan weer dat het iemand van de politie was (CGVS, p. 16). Dergelijke inconsistente verklaringen doen twijfels bij de waarachtigheid van uw verklaringen rijzen. Voorts verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban die avond aan jullie deur stonden en zeiden dat er door u een van hen gearresteerd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS wordt u gevraagd of er talibs opgepakt werden waarop u louter zegt het niet te weten (CGVS, p. 14). Later in het persoonlijk onderhoud wordt het verslag van de DVZ erbij wordt gehaald en wordt u gevraagd of u daadwerkelijk niet weet of er een talib werd opgepakt. Hierop antwoordt u dan weer dat de autoriteiten wel een talib hebben gearresteerd (CGVS, p. 15). Dit keer zegt u dat uw moeder dit aan u had verteld (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u eerder zei niet te weten of er iemand gearresteerd werd, zegt u dat u dacht dat bedoeld werd of er na uw vertrek iemand was gearresteerd (CGVS, p. 15). Die uitleg is niet overtuigend, gezien uitdrukkelijk werd gevraagd of er iemand werd opgepakt nadat u de mijn had aangegeven aan de man van het checkpoint (CGVS, p. 14). Gevraagd wat u weet over de arrestatie van deze talib zegt u louter dat uw moeder u dit zei maar kan u geen verdere informatie geven (CGVS, p. 15). U kan vreemd genoeg ook geen informatie geven over hoe uw moeder te weten zou gekomen zijn dat er een talib was gearresteerd (CGVS, p. 16).

Gevraagd wat uw moeder vertelde over wat er gebeurde nadat u de mijn rapporteerde aan het checkpoint, zegt u dat uw moeder zei dat de mijn werd opgegraven (CGVS, p. 10). Echter, ook hier kan u niet uitleggen hoe uw moeder dit te weten kwam. U zegt dat ze niet naar buiten kwam en dat misschien uw broer en zussen het haar hebben verteld (CGVS, p. 10). U wordt gevraagd wat uw broer en zussen u dan zelf hebben verteld hierover maar ook hier kan u geen antwoord op geven (CGVS, p. 10). Nogmaals gevraagd wat uw broer en zussen hierover zeiden tegen u, geeft u het volgende weinig coherente antwoord: "nee, ze zijn een kind, ik was niet daar en misschien nu zijn ze opgegroeid, maar toen waren ze een kind" (CGVS, p. 11).

Ook over de handelswijze van de taliban zijn uw verklaringen niet overtuigend. Zo kwam de taliban gewapend aan uw deur met de boodschap dat ze u gingen vermoorden (CGVS, p. 7 en 11). Toen uw moeder zei dat u en de andere mannen niet thuis waren zouden ze gewoon vertrokken zijn (CGVS, p. 11). Dat de taliban gewapend aan uw deur stonden om u te vermoorden maar vervolgens zonder meer weer vertrekken omdat uw moeder zei dat u niet thuis was is weinig aannemelijk. Gevraagd waarom ze

zonder meer vertrokken zegt u dat uw moeder luid praatte en dat ze niet zomaar met kracht kunnen binnenkomen (CGVS, p. 11). Die verklaring overtuigt niet.

Het is ook vreemd dat uw oom u de volgende morgen zomaar kwam en kon oppikken bij u thuis om u vervolgens naar zijn huis te brengen (CGVS, p. 7). Gevraagd of en waarom ze uw oom niet hebben gestopt toen hij u wegvoerde zegt u dat u in de koffer zat verstopt (CGVS, p. 15). Gezien dit geen antwoord op de vraag is wordt de vraag herhaald zegt u dat de taliban niemand kan stoppen overdag (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom ze u nooit bij hem thuis zijn komen zoeken, zegt u dat uw oom met een grote omweg naar zijn huis reed (CGVS, p. 15). Gezien zijn huis maar op tien minuten wandelen van u thuis gelegen is, wordt u erop gewezen dat de taliban wel te weten zou komen waar uw oom woont. Gevraagd waarom ze hem nooit hebben gevraagd waar u was, zegt u het volgende:... "het is niet zoals dat, dat iedereen weet dat hij mijn oom is, in de regio waar hij woont, hij zei dat ze alleen zijn, we hebben geen familie hier"... (CGVS, p. 15).

Voorts zijn de taliban volgens uw verklaringen na uw vertrek niet meer teruggekomen om u te zoeken en heeft ook niemand van uw familie sinds uw vertrek problemen gekend met de taliban (CGVS, p. 5, 6 en 12). Uw vader zou hen wel een keer hebben gezien in de buurt op hun moto's (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom ze u niet meer thuis kwamen zoeken zegt u dat ze u misschien zochten in de buurt maar u niet meer zagen. U voegt hier vreemd genoeg het volgende aan toe:... "het is niet zo dat als ze iets willen dat ze op de deur kloppen en vragen waar is die persoon" ...(CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd waarom ze niet meer naar uw huis zijn gekomen, zegt u dat ze niet durven omdat er een checkpoint is in de buurt en het nationale leger soms patrouilleert in de regio (CGVS, p. 12). Dergelijke uitleg is weinig overtuigend. Verder gevraagd hoeveel keer uw vader de taliban heeft gezien in de buurt van uw huis, zegt u dat hij uw oom belde wanneer u bij hem ondergedoken was en dit zei, maar dat u sindsdien niet meer aan uw vader heeft gevraagd naar verder nieuws hierover (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u zich hier niet meer over informeerde zegt u dat u hier niet over wilde praten omdat het u zenuwachtig maakte (CGVS, p. 14). Gevraagd of u niet wilde weten hoe de situatie was na uw vertrek zegt u dat u drie maanden onderweg was, dat u hen miste en dat ze niet alles vertellen wat er thuis gebeurt (CGVS, p. 14). Dit alles verklaart niet waarom u nooit zou hebben gevraagd naar de situatie.

Gevraagd waarom de taliban niemand van uw familie meer hebben benaderd – eventueel ergens anders dan bij u thuis – om te vragen naar u herhaalt u dat ze naar u thuis kwamen en uw moeder zei dat u er niet was. U zegt dan:... "wat kunnen ze doen" ...(CGVS, p. 12). Specifiek gevraagd waarom ze uw vader thuis of elders niet hebben gevraagd naar u, zegt u dat hij ze een keer heeft zien rondrijden in de buurt en dat hij 's morgens naar het werk gaat en 's avonds terug gaat (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom ze hem onderweg van of naar het werk nooit hebben benaderd zegt u dat ze niet in een hinderlaag kunnen zitten, dat uw vader een sjaal draagt en snel van en naar het werk wandelt (CGVS, p. 13).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in geval van terugkeer naar uw land. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale

gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Logar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw

hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van "art. 48/3 Vw., van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij geheel ten onrechte geen geloof hecht aan de herkomst en vluchtmotieven van verzoeker".

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt:

"Er is geen reden om aan het verhaal van verzoeker te twijfelen, zelfs bij afwezigheid van persoonlijke materiële bewijsstukken.

Verwerende partij gaat bovendien duidelijk voorbij aan het redelijkheidsbeginsel.

Dat het redelijkheidsbeginsel immers is geschonden wanneer verwerende partij zich enkel fixeert op de tegenstrijdigheden/onduidelijkheden in het verhoor en geen (minstens onvoldoende) rekening houdt met overige elementen van het interview (cf. infra)."

Vervolgens doet verzoeker gelden:

"Verwerende partij houdt vooreerst geen rekening met het feit dat verzoeker in Duitsland amper 15-16 jaar oud was en dan ook vatbaar voor het 'advies' van andere om valse verklaringen af te leggen. Zulks mag dan ook niet als determinerend motief worden gebruikt om thans ook geen geloof te hechten aan het relaas van verzoeker.

Het is nu eenmaal eenvoudig om iemand van 15-16 jaar oud te overtuigen om een andere verklaring af te leggen dan de waarheid, zeker in een kwetsbare situatie als die van de verzoeker. Verzoeker is op deze jonge leeftijd helemaal alleen aan een vluchtroute begonnen van Afghanistan tot in West-Europa. Deze gebeurtenis zal hoe dan ook voor grote onzekerheid hebben gezorgd, waardoor hij uiterst vatbaar was aan allerlei "adviezen" die gegeven werden aan hem door volwassenen die hij tegenkwam op zijn route.

Verder is het niet vreemd dat de taliban bij een eerste controle niet direct de woning heeft betreden als enkel de vrouw des huizes aanwezig is. Het is een islamitische beweging die een zeer strenge interpretatie van de islam hanteert. In die interpretatie is het ten strengste verboden voor mannen om contact te hebben met vreemde vrouwen. Vrouwen moeten bijvoorbeeld buitenshuis altijd vergezeld zijn door een mannelijke verwant.(A., JACKSON en R., AMIRI, Insurgent bureaucracy: How the taliban makes policy, United States Institute of Peace, November 2019, 153, p.28.) Daarom ook dat de militanten van de taliban, wanneer zij vernamen dat er geen mannen thuis waren, niet binnengekomen zijn.

Aangezien er een checkpoint aanwezig is in de buurt van de woning van verzoeker, is het ook aannemelijk dat de taliban niet zomaar mensen kan controleren of huiszoekingen kan uitvoeren.

Ook is het begrijpelijk dat verzoeker niet met zekerheid kan weten of er nog achter hem gezocht is. Zijn ouders willen hem niet alles vertellen om verzoeker niet ongerust te maken.

(...)

Verwerende partij hecht duidelijk al te eenvoudig geen geloof aan het relaas van verzoeker.

Het feit dat verzoeker niet op de hoogte was hoe zijn moeder wist dat een talib gearresteerd was, doet evenmin afdoende afbreuk aan de verklaringen van verzoeker en de geloofwaardigheid van zijn relaas.

In ieder geval kan verwerende partij niet ontkennen dat het relaas van verzoeker volledig in de lijn is met de informatie aangaande het gebruik van bembommen door de Taliban zoals blijkt uit tal van geciteerde artikelen (cf infra).

Er dient dan ook geloof te worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Eenzelfde redenering werd ook reeds in de rechtspraak gehanteerd. Zie dienaangaande CCE, arrest 64.524 van 8 juli 2011:

(...)

Zelfs indien er in het relaas van verzoeker enkele onduidelijkheden of vaagheden zouden kunnen worden gevonden (zogenaamde 'grijze zones'), dan nog moet in het licht van de neergelegde informatie het voordeel van de twijfel aan verzoeker worden toegekend (zie ook CCE, arrest 36.565 van 23 december 2009:

(...)"

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van "artikel 48/4 Vw. en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel), aangezien het CGVS niet het statuut van subsidiaire bescherming toekent".

In dit kader voert hij aan:

"De actuele veiligheidssituatie in Afghanistan is er evenwel dermate volatiel dat een terugkeer naar de provincie Logar een schending zal uitmaken van artikel 48/4 Vw., gelet op het gewapend conflict en de aanhoudende gevechten en burgerslachtoffers.

Tot op heden staan grote delen van de provincie Logar nog in grote mate onder controle van de taliban. (A., JACKSON en R., AMIRI, Insurgent bureaucracy: How the taliban makes policy, United States Institute of Peace, November 2019, 153, p.5.)

Verschillende nieuwsartikels geven aan dat er thans een operatie is begonnen tegen de Taliban in Logar. ("Afghan forces launch operation in Taliban-held district in Logar", Tolo News 22 april 2020, <https://tolonews.com/afghanistan/afghan-forces-launch-operation-taliban-held-district-logar>; "Cleanup operation in E. Afghan province kills 10 Taliban insurgents, injures 16", Menafn 19.04.2020, <https://menafn.com/1100048338/Cleanup-operation-in-E-Afghan-province-kills-10-Taliban-insurgents-injures-16>).

Dit is een duidelijke aanwijzing dat er een voortdurende strijd zal heersen tussen de taliban en de Afghaanse strijdkrachten. De situatie zal gekenmerkt worden door aanhoudend en wijdverspreid geweld waaronder "ground engagements" en luchtbombardementen. Hierdoor zullen er ook burgerslachtoffers te betreuren zijn. De mate van willekeurig geweld in een open strijd is dermate hoog, dat dit een zwaarwegende grond is om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4 § 2, c) Vreemdelingenwet. Het is niet denkbeeldig dat groeperingen als de taliban burgers zullen gebruiken als ze uitermate bedreigd worden.

De strijd tegen de taliban is dan ook in het kader van die operatie losgebarsten zoals we kunnen afleiden berichtgevingen. ("Taliban military in-charge kills in Logar", Bakhtar News, 22 april 2020, <http://www.bakhtarnews.com.af/eng/security/item/42806-taliban-military-in-charge-kills-in-logar.html>)

Willekeurig geweld in de provincie Logar is niet nieuw, ook voor het lanceren van de hierboven vernoemde operatie heerste er een klimaat van geweld. The Washington Post geeft bericht dat er in de week van 10-16 april 2020 verschillende aanslagen zijn gepleegd in Afghanistan waarin zowel burgerlijke als militaire slachtoffers zijn gevallen. Volgens hetzelfde artikel zijn de afgelopen dagen de dodelijkste aanvallen in Afghanistan uitgevoerd in de provincie Logar. ("Afghan War Casualty Report: April 2020", New York Times Magazine 2 april 2020, www.nytimes.com/2020/04/02/magazine/afghan-war-casualty-report-april-2020.html).

Ook verschillende andere bronnen bekrachtigen het bestaan van willekeurig geweld in de provincie Logar: "Taliban militants launch attacks on government personnel, security forces, and civilians in Afghanistan on a near-daily basis." Over het verdere verloop van de situatie in Logar en Afghanistan in het algemeen wordt gemeld: "Further armed clashes are to be expected between Afghan security forces and Taliban militants across Afghanistan over the near term." ("Afghanistan Taliban fighters assault checkpoint in Logar province", Garda 16 april 2020, www.garda.com/crisis24/news-alerts/333386/afghanistan-taliban-fighters-assault-checkpoint-in-logar-province-april-16).

Verwerende partij kan na het lezen van de actualiteit niet worden gevolgd waar zij in de bestreden beslissing stelt dat er voor verzoeker in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor het leven.

Het aantal burgerslachtoffers is aanzienlijk gestegen. Niet louter de aanwezige veiligheidsdiensten zijn slachtoffer, doch tevens burgers zoals blijkt uit verschillende nieuwsartikels.

Een nieuwsartikel van 10 maart 2020 maakt melding van vermoorde en verwonde kinderen door een explosie van een berm bom in de provincie Logar. ("9 children killed, wounded in roadside bomb explosion in Logar province of Afghanistan", The Khaama Press News Agency 10 maart 2020, www.khaama.com/9-children-killed-wounded-in-roadside-bomb-explosion-in-logar-province-of-afghanistan-04492/)

Dit is geen alleenstaand geval.

Zie een artikel van 10 december 2019 waarin gemeld wordt dat er vier kinderen zijn gestorven door artillerievuur in de provincie Logar. 'Gewone mensen zijn het slachtoffer van de oorlog, soms vermoorden de Taliban ons en soms de veiligheidstroepen. Wat moeten we doen en waar moeten we heen? Zie de onschuldige lichamen die we hierheen hebben gebracht' wordt een burger die getuigt geciteerd. ("Artillery fire from ANA base kills 4 Logar children", Pajhwok Afghan News 10 december 2019, www.pajhwok.com/en/2019/12/10/artillery-fire-ana-base-kills-4-logar-children).

Zie ook het artikel over 8 vermoorde burgers door een luchtaanval in juli 2019. ("Air strike kills eight civilians in eastern Afghanistan, TRT World 22 juli 2019, www.trtworld.com/asia/air-strike-kills-eight-civilians-in-eastern-afghanistan-28436).

Aldus kan men niet voorhouden dat de situatie in Logar voldoende veilig is voor verzoeker. Men viseert bij aanslagen immers meer dan enkel de internationale en Afghaanse autoriteiten. De vele geciteerde aanslagen in de provincie Logar in voormelde artikels tonen zulks afdoende aan. Het is dan ook niet denkbeeldig dat verzoeker thans slachtoffer kan worden van de gewapende conflicten/incidenten, of minstens die dreiging er voor hem reëel is.

Het is duidelijk dat in casu artikel 48/4 Vw. is geschonden."

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk(e) van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur hij benevens de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Evenmin duidt hij waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het onderhavige verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofde van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. Verzoeker laat in dit kader bovendien na om verdere duiding te verstrekken omtrent de elementen waarmee verweerder, dit volgens hem ten onrechte, geen rekening zou hebben gehouden. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met een algemene verwijzing naar de *"overige elementen van het interview"* om een schending van de motiveringsplicht aannemelijk te maken.

3.3. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban. Hij zou in de negatieve aandacht van de taliban zijn gekomen omdat hij een door hen geplaatste bembom zou hebben gemeld aan de overheid.

Dient echter vooreerst te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van verzoekers heden aangevoerde asielaanvraag op fundamentele wijze wordt ondergraven doordat hij van dit relaas gedurende zijn verzoek in Duitsland in het geheel geen melding maakte en aldaar een geheel ander relaas opstelde. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u een volkomen ander asielaanvraag op gaf aan de Duitse asielautoriteiten. Daar haalde u een familievete aan. Echter, dit was niet echt gebeurd (CGVS, p. 4). U zou een vals relaas hebben opgegeven omdat u jong was en een smokkelaar u had gezegd dat de Duitse autoriteiten de waargebeurde feiten niet zouden geloven omdat u geen bewijs kon neerleggen (CGVS, p. 4). U heeft naast deze frauduleuze asielmotieven niets over uw huidige motieven vermeld (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u deze feiten niet vermeld heeft in Duitsland, zegt u dat dit fout was van u maar geeft u geen bijkomende informatie (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom een relaas over een familievete beter zou zijn dan uw waargebeurde problemen met de taliban, zegt u dat die smokkelaar had gezegd dat ze bewijzen zouden vragen van uw problemen met de taliban maar dit niet zouden doen in het geval van een familievete (CGVS, p. 8). Gevraagd waarom dat valse relaas dan geen bewijzen nodig had, geeft u geen verklaring maar herhaalt u het relaas dat u in Duitsland heeft verteld en de bewering van de smokkelaar dat u daar geen bewijzen voor nodig had (CGVS, p. 8). Indien u daadwerkelijk problemen zou hebben gehad met de taliban kan verwacht worden dat u deze ook zou hebben meegedeeld in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Uw verklaringen over de reden waarom u dit niet zou hebben gedaan houden maar weinig geen steek.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij beperkt zich er in wezen namelijk toe zijn eerdere uitleg omtrent het advies van de smokkelaar te herhalen. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze uitleg gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het geen steek houdt dat verzoeker het omwille van een gebrek aan bewijzen niet opportuun zou hebben geacht om de waarheid te vertellen. Voor zijn verzonnen, valse verklaringen in Duitsland had hij immers evenmin enig begin van bewijs. Verzoeker tracht met zijn voormelde uitleg bovendien ten onrechte de verantwoordelijkheid voor zijn eerdere, volgens zijn huidige verklaringen leugenachtige, verklaringen van zich af te schuiven en volledig bij derden te leggen. Ook van een jeugdig persoon mag namelijk worden verwacht dat deze in het kader van een verzoek om internationale bescherming en ten overstaan van de autoriteiten tot dewelke hij zich wendt om bescherming te verkrijgen de waarheid vertelt en alle elementen ter staving van zijn verzoek op een gedegen en oprechte wijze uiteenzet. Bijgevolg mocht van verzoeker worden verwacht dat hij, zo zijn in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming aangevoerde asielaanvraag met de werkelijkheid zou overeenstemmen, dit relaas ook ten overstaan van de Duitse autoriteiten zou hebben ten berde gebracht. Dat hij dit niet deed en aldaar een geheel ander relaas (omtrent een familievete) uiteenzette, laat niet toe enig geloof te hechten aan zijn heden aangevoerde asielmotieven.

Daarenboven laat verzoeker de bestreden beslissing volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Daarnaast verklaart u dat u uw ontdekking van deze mijn vertelde aan iemand van de autoriteiten aan een checkpoint in de buurt (CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat u hierbij verklaart niet te weten of deze persoon iemand van het leger of van de politie was (CGVS, p. 14). Later zegt u dan weer dat het iemand van de politie was (CGVS, p. 16). Dergelijke inconsistente verklaringen doen twijfels bij de waarachtigheid van uw verklaringen rijzen.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gelden.

Verder voert verzoeker niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende motieven:

“Voorts verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban die avond aan jullie deur stonden en zeiden dat er door u een van hen gearresteerd werd (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS wordt u gevraagd of er talibs opgepakt werden waarop u louter zegt het niet te weten (CGVS, p. 14). Later in het persoonlijk onderhoud wordt het verslag van de DVZ erbij wordt gehaald en wordt u gevraagd of u daadwerkelijk niet weet of er een talib werd opgepak. Hierop antwoordt u dan weer dat de autoriteiten wel een talib hebben gearresteerd (CGVS, p. 15). Dit keer zegt u dat uw moeder dit aan u had verteld (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom u eerder zei niet te weten of er iemand gearresteerd werd, zegt u dat u dacht dat bedoeld werd of er na uw vertrek iemand was gearresteerd (CGVS, p. 15). Die uitleg is niet overtuigend, gezien uitdrukkelijk werd gevraagd of er iemand werd opgepakt nadat u de mijn had aangegeven aan de man van het checkpoint (CGVS, p. 14). Gevraagd wat u weet over de arrestatie van deze talib zegt u louter dat uw moeder u dit zei maar kan u geen verdere informatie geven (CGVS, p. 15). U kan vreemd genoeg ook geen informatie geven over hoe uw moeder te weten zou gekomen zijn dat er een talib was gearresteerd (CGVS, p. 16).”

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of er door zijn toedoen al dan niet een talibanlid werd gearresteerd en over de wijze waarop hij en/of zijn moeder dit vernam, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Gevraagd wat uw moeder vertelde over wat er gebeurde nadat u de mijn rapporteerde aan het checkpoint, zegt u dat uw moeder zei dat de mijn werd opgegraven (CGVS, p. 10). Echter, ook hier kan u niet uitleggen hoe uw moeder dit te weten kwam. U zegt dat ze niet naar buiten kwam en dat misschien uw broer en zussen het haar hebben verteld (CGVS, p. 10). U wordt gevraagd wat uw broer en zussen u dan zelf hebben verteld hierover maar ook hier kan u geen antwoord op geven (CGVS, p. 10). Nogmaals gevraagd wat uw broer en zussen hierover zeiden tegen u, geeft u het volgende weinig coherente antwoord: “nee, ze zijn een kind, ik was niet daar en misschien nu zijn ze opgegroeid, maar toen waren ze een kind” (CGVS, p. 11).”

Ook deze motieven laat verzoeker geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Ook over de handelswijze van de taliban zijn uw verklaringen niet overtuigend. Zo kwam de taliban gewapend aan uw deur met de boodschap dat ze u gingen vermoorden (CGVS, p. 7 en 11). Toen uw moeder zei dat u en de andere mannen niet thuis waren zouden ze gewoon vertrokken zijn (CGVS, p. 11). Dat de taliban gewapend aan uw deur stonden om u te vermoorden maar vervolgens zonder meer weer vertrekken omdat uw moeder zei dat u niet thuis was is weinig aannemelijk. Gevraagd waarom ze zonder meer vertrokken zegt u dat uw moeder luid praatte en dat ze niet zomaar met kracht kunnen binnenkomen (CGVS, p. 11). Die verklaring overtuigt niet.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Uit het door hem geciteerde artikelen kan op generlei wijze worden afgeleid dat of waarom de taliban een woning waarin enkel een vrouw aanwezig is of zelfs maar verklaart dit te zijn niet zouden kunnen of willen betreden. Dat dit zo zou zijn, is bovendien manifest ongeloofwaardig. Op deze manier zou het namelijk wel erg eenvoudig zijn om aan vervolging vanwege de taliban te ontkomen. Dat een eenvoudige verklaring van de vrouw des huizes dat zij alleen thuis is zou volstaan om de taliban af te schrikken en ervan te weerhouden de woning van een persoon die zij zoeken te betreden, is niet aannemelijk.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Het is ook vreemd dat uw oom u de volgende morgen zomaar kwam en kon oppikken bij u thuis om u vervolgens naar zijn huis te brengen (CGVS, p. 7). Gevraagd of en waarom ze uw oom niet hebben gestopt toen hij u wegvoerde zegt u dat u in de koffer zat verstopt (CGVS, p. 15). Gezien dit geen antwoord op de vraag is wordt de vraag herhaald zegt u dat de taliban niemand kan stoppen overdag (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom ze u nooit bij hem thuis zijn komen zoeken, zegt u dat uw oom met een grote omweg naar zijn huis reed (CGVS, p. 15). Gezien zijn huis maar op tien minuten wandelen van u thuis gelegen is, wordt u erop gewezen dat de taliban wel te weten zou komen waar uw oom woont. Gevraagd waarom ze hem nooit hebben gevraagd waar u was, zegt u het volgende:... “het is niet zoals dat, dat iedereen weet dat hij mijn oom is, in de regio waar hij woont, hij zei dat ze alleen zijn, we hebben geen familie hier”... (CGVS, p. 15).

Voorts zijn de taliban volgens uw verklaringen na uw vertrek niet meer teruggekomen om u te zoeken en heeft ook niemand van uw familie sinds uw vertrek problemen gekend met de taliban (CGVS, p. 5, 6 en 12). Uw vader zou hen wel een keer hebben gezien in de buurt op hun moto's (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom ze u niet meer thuis kwamen zoeken zegt u dat ze u misschien zochten in de buurt maar u niet meer zagen. U voegt hier vreemd genoeg het volgende aan toe:... “het is niet zo dat als ze iets willen dat ze op de deur kloppen en vragen waar is die persoon” ... (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd waarom ze niet meer naar uw huis zijn gekomen, zegt u dat ze niet durven omdat er een checkpoint is in de buurt en het nationale leger soms patrouilleert in de regio (CGVS, p. 12). Dergelijke uitleg is weinig overtuigend.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat de taliban gelet op de nabijheid van een checkpoint in de buurt van zijn woning niet naar deze woning zouden zijn teruggekomen en niet bij zijn oom kwamen zoeken, kan geenszins overtuigen. Integendeel, doet verzoeker met deze uitleg afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Deze verklaring strookt namelijk in het geheel niet en staat in schril contrast met de eerdere feiten zoals aangehaald door verzoeker. Eerder zou dit de taliban er immers niet van hebben weerhouden om vlakbij zijn woning een bembom te plaatsen, om hem thuis te zoeken en om met hun moto's openlijk in de buurt rond te rijden. Dat zij er vervolgens wel voor zouden terugschrikken om nog een keer terug te keren naar verzoekers woning, is geheel niet plausibel.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Verder gevraagd hoeveel keer uw vader de taliban heeft gezien in de buurt van uw huis, zegt u dat hij uw oom belde wanneer u bij hem ondergedoken was en dit zei, maar dat u sindsdien niet meer aan uw vader heeft gevraagd naar verder nieuws hierover (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u zich hier niet

meer over informeerde zegt u dat u hier niet over wilde praten omdat het u zenuwachtig maakte (CGVS, p. 14). Gevraagd of u niet wilde weten hoe de situatie was na uw vertrek zegt u dat u drie maanden onderweg was, dat u hen miste en dat ze niet alles vertellen wat er thuis gebeurt (CGVS, p. 14). Dit alles verklaart niet waarom u nooit zou hebben gevraagd naar de situatie.

Gevraagd waarom de taliban niemand van uw familie meer hebben benaderd – eventueel ergens anders dan bij u thuis – om te vragen naar u herhaalt u dat ze naar u thuis kwamen en uw moeder zei dat u er niet was. U zegt dan:... “wat kunnen ze doen” ... (CGVS, p. 12). Specifiek gevraagd waarom ze uw vader thuis of elders niet hebben gevraagd naar u, zegt u dat hij ze een keer heeft zien rondrijden in de buurt en dat hij 's morgens naar het werk gaat en 's avonds terug gaat (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom ze hem onderweg van of naar het werk nooit hebben benaderd zegt u dat ze niet in een hinderlaag kunnen zitten, dat uw vader een sjaal draagt en snel van en naar het werk wandelt (CGVS, p. 13).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat zijn familie hem niet alles zou willen vertellen om hem niet ongerust te maken, betreft een boude, louter hypothetische bewering die bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoeker liet immers na om hierover zelfs maar vragen te stellen aan zijn familie. Dat zijn familie hem, zo hij dergelijke vragen wel zou stellen, niet zou willen informeren, hoewel zulks van cruciaal belang is met het oog op het inschatten van het risico in zijner hoofde bij een eventuele terugkeer en essentiële informatie kan opleveren in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, is voorts geheel niet aannemelijk. Voor het gegeven dat hij naliet om zich te informeren over zijn problemen en zijn situatie, biedt verzoeker hoe dan ook niet de minste uitleg. Redelijkervijze kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Zo hij nalaat dit te doen, getuigt zulks van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet dit afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

Verzoekers verwijzing naar algemene informatie is aldus niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, kennelijk in gebreke.

Met zijn verwijzing naar een aantal Franstalige arresten die de Raad in het verleden velde, kan verzoeker aan het voorgaande evenmin afbreuk doen. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven, ingevolge dewelke hij zou worden gezocht door de taliban, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, §

28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Logar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat de taliban in zijn provincie aanwezig zijn, dat aldaar strijd wordt gevoerd tussen de taliban en de overheidstroepen, dat er doelgericht geweld plaatsvindt tussen beide partijen en dat, hoewel het geweld er hoofdzakelijk doelgericht van aard is, ook burgers zonder specifiek profiel daarbij gedood of verwond worden, betreffen namelijk stuk voor stuk elementen die in de door verweerder gehanteerde informatie en de voormelde, op deze informatie gestoelde motieven, uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht. De informatie waarnaar verzoeker verwijst ligt dan ook volledig in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder. Op basis van het geheel van de voorhanden zijnde informatie, dient te worden besloten dat de situatie in verzoekers regio van herkomst in de provincie Logar niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT